

EL DELFÍ S'ESTRENA A CORTS

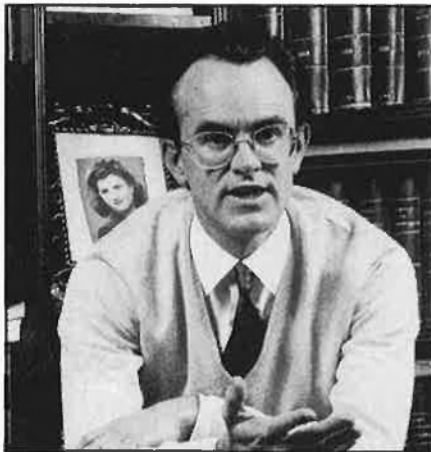
# Hernández Mancha, el conqueridor

La moció de censura impulsada per AP ha fet que Hernández Mancha punxe estrepitosament com a líder de la dreta. A més del seu partit, només obtingué un vot de més, el de Miguel Ramón Izquierdo, ex-alcalde franquista i veu d'Unión Valenciana a Madrid.

J. M. Sanmartín

**S**i Antonio Hernández Mancha i el seu partit, Alianza Popular, obtinguessin el poder, no hi hauria governadors civils com el de Cadis, **Mariano Baquedano**, que diuen que va dir que els treballadors d'Astilleros Espanoles són uns terroristes per haver fet saltar la central provincial de Telèfons. Per al líder aliancista, el senyor Baquedano és el prototipus de la prepotència socialista. Després, aclarí que el pobre governador de Cadis només havia titllat de terroristes els encaputxats que havien destruït la Telefònica i que havia citat l'estat d'excepció, no per demanar-lo sinó com a única possibilitat per protegir tots els serveis provincials d'aquests elements incontrolats.

**Hernández Mancha** no pretenia solament denunciar les desafortunades declaracions d'un llunyà governador civil i demostrar la incúria i la deixadesa del govern socialista, sinó que volia desbancar aquest de la Moncloa i ocupar ell mateix la presidència per mitjà d'una moció de censura. Això, almenys, teòricament. Tothom, començant per la cúpula aliancista, sabia que era una operació esbojarrada, sense cap possibilitat d'èxit i purament testimonial. Ni tan sols fou negociada amb els altres grups parlamentaris per poder oferir com a mínim la imatge d'una coincidència opositora. El candidat coneixia prou bé la feblesa de les seves motivacions oficials i n'afegí d'altres, per exemple, que així es dinamitzaven les corts generals, que així es duia al parlament la veu del carrer, com si AP pogués actuar de portaveu dels actuals conflictes socials, i que així apareixia una alternativa al socialisme hegemònic. Però tothom sabia que es tractava d'aprofitar un mal moment per a les forces governamentals, a fi de poder llançar el liderat d'**Hernández Mancha**, tant enfront del govern com dels altres grups parlamentaris i de les pròpies bases del partit.



Antonio Hernández Mancha.

La presentació en societat d'**Hernández Mancha** fracassà per la seva pròpia feblesa política i per les contradiccions flagrants d'un programa furiosament no-liberal que vol satisfer les demandes socials. L'embolic que **Mancha** es va fer amb una incòmoda carpeta de mides fixes no fou res comparat amb el que es va fer amb el mateix programa. Al final, l'aspirant hagué de resumir-lo amb un parell de minuts:

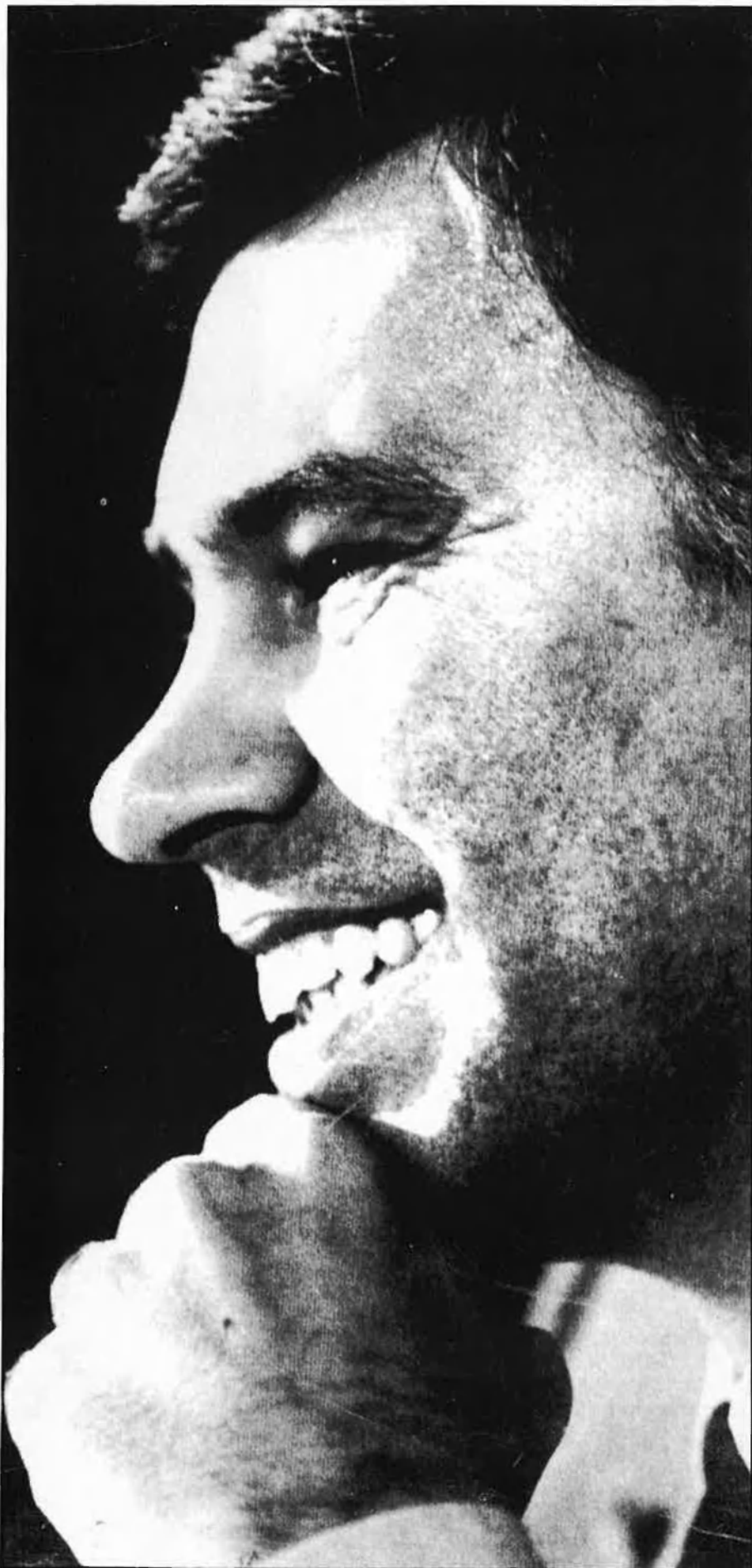
Si AP assoleix el govern, reduirà al màxim l'aparell estatal i potenciarà al màxim la iniciativa privada. Ho va dir ben clar quan reivindicà obertament les tesis de Milton Freeman i de l'escola de Xicago, mentre acusava els socialistes d'haver-se encallat en Keynes i d'haver fet una precipitada reconversió al liberalisme en sis mesos, així que entraren al govern. Per tant, menys administració, menys sector públic, menys pressió fiscal, menys dèficit públic, menys pressupost, i més inversió en sanitat, educació, seguretat social, etc.

El president **Felipe González** ho tingué fàcil i en algun moment fins i tot fou brillant. No li calia convèncer, sinó que solament havia de desmuntar el seu rival. Per això, es limità a anar assenyalant diverses contradiccions del confús programa presentat pel seu adversari polític. En síntesi, dir que es

vol reduir l'aparell estatal i oferir alhora tota mena d'intervencions i de proteccions oficials és impossible. Congelar el pressupost, contenir les despeses corrents i al mateix temps prometre ajusts, subvencions, incentius i beques, és impracticable, i si tot això es vol fer retallant els ingressos fiscals, llavors s'entra en un terreny inexplicable. Per exemple, reformar l'IRPF en el sentit que diu AP significaria ingressar 250.000 milions menys i, si les taxes universitàries es determinen segons el cost, com proposen els aliancistes, cada estudiant hauria de pagar 200.000 pessetes per curs.

**Hernández Mancha** replicà que amb una activitat econòmica més gran l'estat recaptaria més diners i cada contribuent en pagaria menys. És a dir, que la basa de partida seria una política expansionista. **Felipe González**, molt amable ell, li recordà que les grans potències industrials tendeixen actualment a controlar el creixement per evitar que es dispari la inflació i que augmentin els desequilibris. Tip perquè **González** l'encalçava amb preguntes demanant-li solucions concretes i quantificacions, el líder conservador afirmà finalment que ell no tenia cap obligació de donar-les i que s'havia de limitar als grans principis. Aquest fou el fons del debat: un liberalisme rabiós contra una socialdemocràcia poderosa però poruga. Res de nou.

Enmig del debat anaren apareixent coses curioses. Per exemple, **Felipe González** revelà que els dirigents conservadors europeus sempre li demanen que no els compari amb AP, cosa que deixà garratibats els diputats de la dreta, que consideren **Margaret Thatcher** com la seva santa «Mare fundadora». **Hernández Mancha** es desdigué de la seva promesa inicial de crear 50.000 empreses cada any (això s'assembla massa als 800.000 llocs de treball fallits). «Només és un objectiu». I hi aportà dades «sorprenents»: segons l'Institut d'Estudis Estratègics de Londres, la retirada de forces americanes



del territori espanyol costarà 700.000 milions de pessetes. **Felipe González** va dir que ni parlar-ne, d'aquesta xifra. El ministre d'Agricultura, **Carlos Romero**, ha assistit a 900 reunions amb la CEE, però segur que no saben a quantes n'ha fet tard per culpa de la seva por a anar amb avió.

### **Les altres minories, ni cas**

Tanmateix, el pitjor drama d'**Hernández Mancha** fou el paper d'estrassa que li feren les altres minories. Al capdavant, el seu enfrontament amb **Felipe González** era normal, però el menyspreu palès de tots els altres portaveus fou sagnant. Alguns, com **Óscar Alzaga**, ni tan sols se li adreçaren. I els altres també s'estimaren més fustegar el govern i, cada vegada que es referiren a la moció de censura, fou per acusar d'oportunisme, d'aventurisme, de confusionisme i d'inconsciència política el president d'AP.

Aquest, a base de provocacions i gràcies a un sonet que no se sap si és de **Lope de Vega** o de **Santa Teresa**, aconseguí que, per fi, **Adolfo Suárez**, el seu altre rival de pes, baixés a l'escó d'oradors. Malauradament, quan començava una picabaralla a mossegades, el president, **Fèlix Pons**, la tallà. **Adolfo Suárez** només tingué temps de dir que aquell no era el seu debat.

Amb un estil descarat i a voltes ofensiu, **Hernández Mancha** aconseguí d'enutjar **Iñaki Anasagasti** (PNV), **Miquel Roca** (MC) i **Óscar Alzaga** (PDP), que li digueren quatre fresques. I un reconeixement obligat: un dels millors discursos fou el de **Gerardo Iglesias**. Aquesta avegada impressionà.

Només el diputat **Miguel Ramón Izquierdo**, d'Unión Valenciana, prometé el seu suport a la moció. El partit liberal i el PDP, antics aliats d'AP, se'n desmarcaren, dient que ells no s'havien compromès mai a dur **Mancha** a la presidència del govern, sinó **Manuel Fraga** i, per tant, no es creien obligats a res.

Al capdavant, tothom coincidia. La moció de censura fou precipitada i inoportuna, i el candidat es mostrà com un polític immadur, de poca talla i amb un equip menys que discret. Fins i tot **Manuel Fraga** es permeté alguns comentaris càustics, i **Miguel Herrero de Minón** refusà de fer declaracions a favor del seu cap, cosa francament lletja i significativa. El debat ha fet més mal que bé a **Mancha**, tot i que s'ha pogut emparellar als grans líders estatals. Potser aquest fou l'únic objectiu assolit. □